

Miroslav
Macek

Ona a já

aneb Manželem
snadno a rychle

Úsměvné příhody mladého páru
na startu společné cesty životem

Ona a já aneb manželem snadno a rychle

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Miroslav Macek

Ona a já aneb manželem snadno a rychle – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

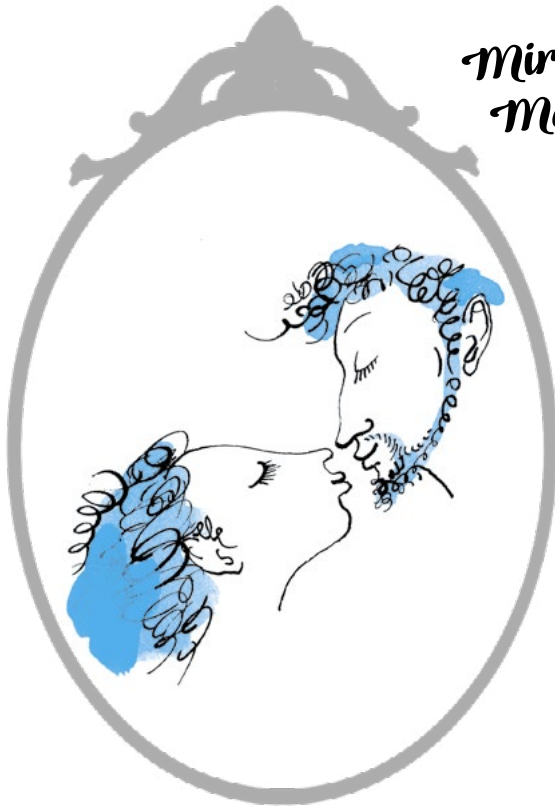
Miroslav Macek

Ona a já

*aneb Manželem
snadno a rychle*

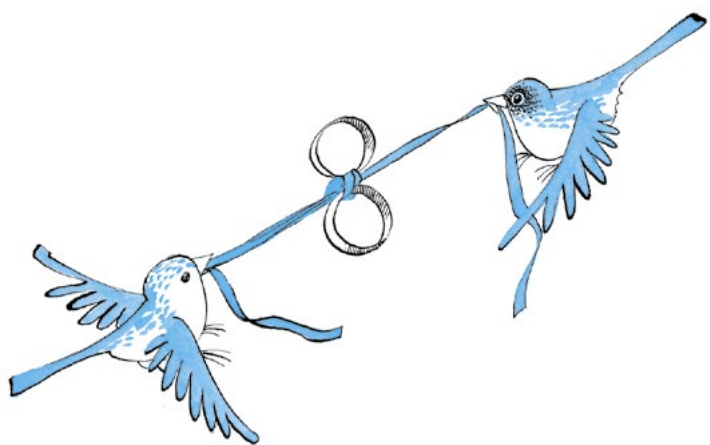

Miroslav
Macek

Ona a já
aneb Manželem
snadno a rychle

Kapitola první

Rada duchovního správce – Otcovo naučení týkající se sňatku – Co píší moudré knihy – Chovanec blízkého ústavu a co zapříčinilo jeho tamní pobyt – Žádost o ruku – Sandřina řádně strukturovaná odpověď – Jediná příležitost k pití šampaňského – Souhlasím – Matčino stručné naučení – Poslední varování

Kdysi dávno jsem se seznámil s duchovním správcem, který všem svým ovečkám v rámci svatebních ohlášek vždy radil, aby se na to vykašlaly. Jenže už před drahnou dobou vymizel z mého zorného pole, takže jsem se před tím, než jsem Sandru požádal o ruku, s nikým neradil, vyjma matky, pochopitelně. Co by mi na mé rozhodnutí řekl otec, bylo mi jasné předem.

„Milý synu,“ pravil by se svým nenapodobitelným sarkastickým, až cynickým úsměvem v koutcích úst, „nic není statisticky lépe dokázáno, než že za všechny manželské krize mohou jen a jedině svatby. Všechny ženy se totiž domnívají, že chlap se po svatbě změní jejich přičiněním k lepšímu, ale on se pochopitelně nezmění. Kdežto chlapi se naopak domnívají, že se jejich nastávající po svatbě nezmění, ale ona se změní. Pochopitelně k horšímu. Nicméně máš-li opravdu neovladatelnou potřebu vlézt do chomoutu manželského, je zbytečné ti radit. Ostatně, také jsem ti v raném dětství neradil, abys nesahal na rozpálenou krbovou mřížku. Rozhodně však poté nepáchej sebevraždu, to činí jen slaboši. Skuteční gentlemani vydrží až do smrti hrdinně trpět.“

Před nedlouhým časem jsem se ovšem v jakési moudré knize dočetl, že pro poklidného muže s vytříbeným vku-

sem se nehodí žena, která dává přednost míchaným nápojům před mineralogíí a která raději stráví půlku noci v nočním klubu než odpoledne v muzeu.

Zřejmě bych tedy měl, dle této poučné četby, připravit zkoušku „ginem a mlékem“, tedy donést Sandře dvě sklenice s těmito tekutinami se slovy „Dovolil jsem si připravit ti malé občerstvení“ a sledovat, po které sklenici instinktivně sáhne. Protože však vím, že by opovrhla oběma a dožadovala by se sklenky vína se slovy, že jen se sklenkou vína v ruce je život trvale krásný, neměla by taková zkouška pochopitelně žádný smysl.

Také jsem se v té knize dočetl, že muž, který se před spaním rád začte kupříkladu do obsažného díla profesora doktora Wilhelma Eisenreicha *O poměru subatomárních částic k antichimairickým hypermultikonglomerátům*, by si neměl brát naivní mladou husičku, která je přesvědčena o tom, že známou větu „Přišel jsem, viděl jsem, zvítězil jsem“ pronesl Napoleon Bonaparte v okamžiku, kdy triumfoval v bitvě u Waterloo nad jízdou Alexandra Velikého. Také v tomto případě jde ovšem o radu nadmíru zbytečnou, neboť je mi zcela jasné, že kdybych se Sandry zeptal, kdo tuto větu pronesl, dostalo by se mi okamžité krátké přednášky o tom, kterak se z překladu Caesarových slov „veni, vidi, vici“ užitých v dopisu senátu po jeho rychlém vítězství nad Farnakéšem II. Pontským v bitvě u Zely roku 47 před Kristem zcela vytratila krása aliterace.

Jedno kritérium je ovšem nasnadě. Každý muž, může-li si vybrat, by měl dát přednost ženě, před kterou se nepla-

ší koně, ač láska bývá slepá, jak se lze snadno přesvědčit prostým porozhlédnutím se kolem sebe. Zním například jednoho chovance nedalekého ústavu pro duševně choré, který dospěl k trvalému pobytu v tomto bohubilém zařízení jen a jedině proto, že si vzal za ženu malířku. To by samo o sobě jistě nemusela být pohroma, pokud by šlo o malířku romantických krajin, malebných zátiší či roztomilých dítek. Jeho žena však, pokud chtěla namalovat mírumilovnou krávu pasoucí se na horské louce, nespokojila se s „kolorovanou fotografií“, jak nazývala většinu obrazů svých současníků, ale snažila se, dle vlastních slov, „promalovat se ke dřeni rytmické podstaty polymorfního kravského ega“.

Ponechal jsem tedy vše osudu a jednoho rána poklekl před Sandrou ve skleníku se slovy: „Spanilomyslná slečno, opovažuji se domnívat, že vám nemohly zůstat zcela utajeny mé hluboké city, které k vám již delší dobu chovám. Dovoluji mi proto, drahá slečno... smím vám říkat Sandro? – abych vás směl poprosit, byste ukončila mou tolik trapnou nejistotu a učinila ze mne toho nejšťastnějšího člověka na Zemi –, ba v celém vesmíru, a to tím, že mi neodepřete tu nevýslovnou čest a neodmítnete moji poníženou žádost o vaši spanilomyslnou ruku.“

Udělal jsem dramatickou pauzu a schválně tím největším tónem pokračoval:

„Jinak řečeno, chceš se stát podílníkem mých radostí, strastí a bankovního konta? Navíc v naší rodině není nikdo, kdo by trpěl psychickými problémy, neboť všichni si je skvěle užíváme.“

Poté, co Sandra zašeptala dramaticky rozechvělým hlasem téměř neslyšně „ano“, jsme se oba rozchechtali a Sandra pravila:

„Tak na to je třeba se napít,“ a vedla mne za ruku k zahradnímu domku, kde vytáhla ze skříně dvě sklenky a zamířila do spižírny pro víno. Následné bouchnutí zátky dávalo tušit, že otevřela šampaňské. S úsměvem mi podala nalitou sklenku, přitukla si se mnou a pokračovala: „Neodmítla jsem, byť je obecně známo, že v moři je ještě spousta znamenitých ryb, ač jich již mnoho bylo uloveno, ovšem jen pod podmínkou pořádné svatební hostiny bez jediného hosta, který by byl vegetariánem, držel redukční, žlučnickovou či jinou dietu nebo byl zapřísáhlým abstinentem. Na dlouhou cestu společným životem se má totiž člověk vydat řádně nasycen a napojen, a nikoliv polosytý, žíznivý a zcela střízlivý.“

Dále bych tě měla varovat, že si velmi dobře pamatuji naučení jednoho z nejslavnějších krotitelů lvů, totiž že ani od krále zvířat nelze očekávat, že bude proskakovat obručenými bez důkladné předchozí drezúry, to abys věděl, co ode mne můžeš v počátcích našeho manželství očekávat.

Na druhou stranu vím, že v životě každého muže jsou chvíle, kdy pocítí neodolatelné nutkání poveselit se ve výlučně pánské společnosti, a tomuto nutkání nemůže odolat. V takovém případě tě ovšem již předem prosím, abys po návratu nedupal po schodech s neslušným popěvkem na rtech.

And last but not least, doufám, že se mne nebudeš snažit přesvědčit, že nejlepší způsob ochrany proti molům

v kobercích je doutníkový popel, a nebudeš mne oslovovat ,ty moje malá buclatá ovečko‘.

Jak vidíš, nemám před svatbou žádné přehnané požadavky, snad jen, abys mi nikdy nemluvil do vybavení domácnosti a výběru mých klobouků a nenutil mne oblékat si před ulehnutím všelijaké krajkové nesmysly. Což ovšem neočekávám, neboť můj zvyk spát nahá je ti více než dobře znám. Jedna ovšem nikdy neví.“

Slib jsem mlčky zpečetil polibkem, a tak jsme se opět napili přívětivého šampaňského Krug, oblíbeného nápoje nejen mladého krále Jiřího VI.

„Šampaňské se má pít pouze při jedné jediné příležitosti – když je,“ pravila s úsměvem Sandra. A já, jak se na nastávajícího manžela sluší, jsem bezvýhradně souhlasil.

Matčina naučení do manželství se mi dostalo ještě toho odpoledne, když jsme za ní na chvíli zašli.

„Milý synu,“ pravila, „jak již nějakou dobu víš, dostává se ti mého požehnání, jen jedno si ovšem vyprošuji. Totiž, abys za mnou po čase nezačal chodit s tím, že neustále slyšíš hlas, který ti nařizuje, co máš dělat, a nedožadoval se rady, zda neznám nějakého exorcistu, neboť jsi zřejmě posedlý zlými duchy. Řekla bych ti totiž na to, že ses prostě jen oženil.“

Poté beze slova zmizela v otcově pracovně. Záhy se vrátila se zažloutlými novinami, otevřela je kdesi uprostřed a podala rozevřený výtisk Sandře se slovy: „Jen pro klid svědomí. Poslední varování.“

Tušil jsem, o jaké noviny jde a na které straně je otevřela. A nemýlil jsem se. I zpovzdálí jsem totiž byl schopen

přečíst titulek nad článkem s fotografií jakéhosi mumraje v osvětleném divadelním sále, který jednoznačně hlásal, že nejde o fotografii z tradičního maškarního plesu. Zněl totiž: NEUKÁZNĚNÝ MLADÍK HÁZEL LABUTÍM KOUSKY CHLEBA, ČÍMŽ NARUŠIL PŘEDSTAVENÍ LABUTÍHO JEZERA.

„Mamá!“ pravil jsem vyčítavě. „Velmi dobře víš, že za to mohl otec, který mne jednak několikrát cíleně vzal do parku, kde jsme krmili labutě, a pak mi před představením barvitě líčil, že baletky jsou tak hubené proto, že trpí hladem.“

Naštěstí se nezdálo, že by toto poslední varování vyvedlo Sandru sebenepatrněji z míry, a tak jsme se pohodlně usadili k čaji a bábovce.

Kapitola druhá

Kdy je vhodný čas na popíjení šampaňského – Uklidňující mléčný koktejl – Nedbám otcova naučení – Zachraňuje mne citát ze Sofokla – Další otcova rada – Nevděčná role poradce při výběru svatebních šatů – Nejšťastnější den života a manželská lodička na rozbouřeném moři

Ráno jsem přistihl Sandru se sklenkou v ruce, načež na mé pozdvihnuté obočí pravila: „Nějaký problém? Přece vítězové pijí šampaňské z radosti, poražení ze žalu a já od rána. Navíc je mnohem příjemnější se ráno stydět než se večer nudit.“

„Já vím,“ odvětil jsem rezignovaně, „ty, i když si chceš namíchat mléčný koktejl, tak ti z toho vyjde šampaňské.“

„Mléčný koktejl!“ pronesla dramatickým hlasem Sandra. „Něco takového mi ani nepřipomínej! Vzpomínáš si, jak jsem si jednou podle jakéhosi receptu z Listu paní a dívek namíchala mléčný koktejl, který měl mít mimořádné uklidňující účinky, a jak mne strašlivě vytočila jeho chuť?“

„Některé zážitky jsou nezapomenutelné,“ pravil jsem. „Tento se do mé paměti navíc zapsal hned dvakrát, neboť jsi mi jím poprskala kravatu a já bloud poté zapomněl na důrazné otcovo naučení: Nikdy si sám nečisti hedvábnou kravatu! Dodnes jsem nenašel odvahu předat ji hospodyni k vyčištění. Jistě chápeš, jak těžké by poté bylo najít za ni věrnou, pracovitou a mlčenlivou náhradu.“

„Když už mluvíš o nedostatku odvahy,“ odvětila na to Sandra, „vydržíš několik důležitých informací o mých svatebních šatech?“

„Drahá,“ pronesl jsem pateticky vyčítavým hlasem, „ode všech těžkostí a bolů života mne osvobozuje jediné slovo. A to slovo je láska..., abych co nejpřesněji citoval svého oblíbeného Sofokla.“

„Hm,“ pravila na to Sandra a pokračovala. „Samozřejmě po tobě nepožaduji žádnou konkrétní radu, neznám totiž jednu jedinou nevěstu, která by si v tomto ohledu dala poradit, a navíc se obávám, že tvůj první návrh by zněl: ‚Určitě bílé, protože mně otec, známý architekt, vždy kladl na srdce, že veškeré příslušenství v domácnosti má být bílé.‘ Prostě mě bez jednoho jediné slova vyslechni a já si podle proměnlivého výrazu tvé tváře jen upřesním detaily zamýšleného modelu.“

Pohodlně jsem se tedy usadil, Sandra se na mne podívala pohledem přísné učitelky, a tak jsem se jal soustředěně naslouchat, neboť Sandra ke svému pohledu přidala ještě silně mentorský hlas.

„Jednou z možností je historická róba à la Jean Philippe Worth z hedvábného damašku, se secesní siluetou s jednolitým poprsím, útlým pasem staženým korzetem a vysazeným pozadím. Byla by zásluhou všech těch knoflíčků, stužek, spodniček, krajek, šálů s třásněmi a štóly z načechraného peří sice děsně nepohodlná, ovšem měla by též jednu nepopíratelnou výhodu: stála by bez opory sama ve skříni.

Přesto pokračuji modernějšími styly. Šaty ve tvaru A mají tu ohromnou výhodu, že zvýrazňují ňadra, zeštíhlují pas a případně vhodně zakrývají skříňovité boky – proto jsou také nejoblíbenější. Naštěstí jsem nezachytila tvoji sebetišší poznámku o svém pozadí.

Klasický plesový střih s načechranou sukní až na zem je samozřejmě snem každé dívky, která touží vypadat jako princezna – a nutno bohužel podotknout, že jeho obliba s přibývajícím věkem nevěsty stoupá geometrickou řadou.

Sloup se pak říká svatebním šatům úzkého a téměř rovného střihu od hlavy k patě, který velmi sluší vysokým, štíhlým dívkám s labutím krkem a krásně tvarovanými zápěstími a pažemi. Dodávám, že tvoje případná poznámka, ke které se zjevně chystáš, že taková jsem přesně já, by byla zcela nadbytečná.

Nemusím tedy, jak se zdá, pokračovat ve výčtu dalších možností, svatebními šaty à la mořská panna počínajíc a poloprůhlednou řízou končíc.“

Pokračovala dále hlasem půvabně přísné učitelky: „Musím tedy rozhodnout jen o tvaru výstřihu, zda má být srdíčkový, čtvercový, ve tvaru V či s úvazem za krkem, nebo zda raději mít šaty zvané ‚strapless‘, tedy bez ramínek a s nahými rameny. Nepřikyvuj tak nápadně! Čímž tedy odpadá rozhodování, zda šaty s rukávy dlouhými, středně dlouhými, krátkými, šálkovými, či zcela bez rukávů.

Co se týká barvy, dám na tvého otce, ovšem od sporáků a sanitární techniky zcela bílé se už v domácnostech dávno upustilo a módní je dnes barva slonové kosti, takže je rozhodnuto. Podružné detaily už ponechej na mně.

Děkuji ti za pomoc, jak vidíš, ani to nebolelo. Pokud ovšem bude někdo šaty chválit, půjde samozřejmě jen a jedině o můj vlastní návrh, pokud však budou po straně trousit jeduplné poznámky o nesoudnosti, dám rychle široké veřejnosti ve známost, že jejich návrhárem jsi

ty a já si je oblékla se slzami v očích jen z čisté a horoucí lásky k tobě.

Naštěstí nemusíme řešit text pozvámek na svatbu a bez mučení přiznávám, že mi spadl velký kámen ze srdce. Byl to přece tvůj otec, který vymyslel krásnou pozvánku pro nevěstiny kamarádky, na níž byla vyvedena v opulentních svatebních šatech, a dole se skvěl nápis: *Určitě dorazte, kdykoliv budu muset na toaletu, někdo mi musí držet vlečku.* Tys mu pak kontroval návrhem veselé fotografie nevěsty a posmutnělého ženicha s datem svatby, místem obřadu a nápisem SPADLA KLEC! Mám pokračovat?“

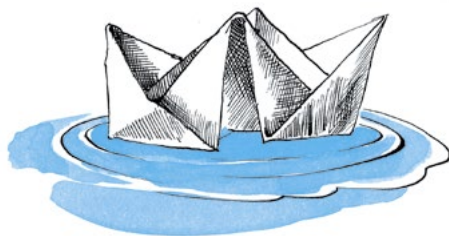
„Možná by ses mohla zmínit ještě o jednom otcovu návrhu, který jsem nikdy nepřekonal. Po tradičních jménech, datu a místu konání svatební veselice následoval na pozvánce text: *Pokud už se hodláte zúčastnit, zvažte, zda ve svátečním odění a obuvi budete rychlejší než naši dobrmani* – a místo fotografií ženicha a nevěsty byla vyvedena dvě velmi nepřívětivě se tvářící psiska.“

„Naštěstí mne nikdy nenapadlo, že bych toužila po tom, mít na svatbě lidi, kteří mají poruchu trávení, jsou zapřísáhlí odpůrci alkoholických nápojů a odradit je od proslovů o nejšťastnějším dnu našeho života lze jedině silnou dávkou opiové tinktury nebo tupým předmětem. Lidi, které bych musela se slzou v oku na rozloučenou políbit a teprve pak se pustit na novopečené manželské lodičky do rozbouřeného moře života.“

„Na novopečené manželské lodičky?“ odvětil jsem. „Kam na ty výrazy chodíš? Nicméně souhlasím s tebou, že my dva a stejný počet svědků je přesně to množství lidí, které

toužím v ten nejšťastnější den svého života vzít na obhlídku spuštění té zmíněné lodičky na rozbouřenou hladinu. Naštěstí předem vím, že matka se mnou bude souhlasit a ráda se celému obřadu vyhne. A pokud by snad přece jen zatoužila být přítomna, zmínka o tom, že v takovém případě pozvu i tetu Julii, ji okamžitě přesvědčí, že to byl z její strany velmi, ale velmi pošetilý nápad.“

„Pak tedy nezbývá než se dohodnout na svědcích a místě a datu obřadu, což bude ovšem velice jednoduchá záležitost, neboť mne dozajista miluješ natolik, že vyhovíš v obou případech mým přáním,“ pravila Sandra a já se zmohl jen na odpověď: „V tom případě prosím též o sklenku šampaňského.“

Kapitola třetí

*Místo svatby – Otázka svědků – Držím se otcova naučení –
Vysoká nepravděpodobnost dvojí katastrofy – Výběr
šampaňského na přípitek – Vyhrávám na celé čáře –
Svatý Lukáš – Otec toužil být hudebníkem – Matka
se s otcem různí v názoru na Romea a Julii – Otcovy
dvojsmyslné poznámky – Krása plápolajících polen*

Jistě jste už slyšeli o dvojicích, které zatoužily po svatebním obřadu v jeskyni, v zoologické zahradě či v upoutaném balonu. Na jedné straně to chápu: v přítmí jeskyně se ztratí lecjaký nedostatek vzhledu, v zoologické zahradě máte po ruce vždy dostatek srovnání, že jste si nevybrali tak špatně, a z upoutaného balonu málokdo odběhne na poslední chvíli od obřadu.

Sandra ovšem projevila méně výstřední choutky a pravila, že jediné místo, kde chce mít svatbu, je jistý kouzelný malý hrad v Dolních Rakousích, neboť se takto rozhodla, když tam byla ve věku deseti let s rodiči. Zeptal jsem se jí, zda už tehdy plánovala, že si vezme mne, ale odbyla to slovy, že definitivně rozhodnutá, koho si vezme, není dosud, ale ať neztrácím naději, neb ta umírá poslední.

Tušil jsem, který hrad má na mysli, a její další slova mi to jen potvrdila. To kouzelné místo náhodou také znám (ale samozřejmě vám ho neprozradím) a představa, že bych si Sandru vzal v tamní kapli, mi vůbec nebyla proti mysli. Navíc silné středověké kamenné zdivo udržuje uvnitř hradu patřičný chlad, takže tak rychle nezteplá šampaňské. Vřele jsem tedy souhlasil.

Pokud se týká svědků, velice rychle jsme došli ke shodnému názoru, že by to neměl být nikdo z příbuzenstva. Sandra poté poněkud překvapivě navrhla svého stávajícího a mého bývalého zaměstnavatele, velkoobchodníka a krále bagounů pana Hampla. Bez problémů jsem souhlasil a navrhl za druhého svědka jednu známou učitelku, ale tentokrát Sandra vehementně zaprotestovala a pravila, že vše potřebné, co potřebuji ještě doučit, zvládne lehce sama. A navrhla namísto ní jednu ze svých přítelkyň s dovětkem, že Stanislava se mi určitě bude též zamlouvat.

Vědom si navíc otcova naučení o ženách, že jaká ženina nálada, taková pravidla hry, moudře jsem ustoupil.

Mimochodem, otec měl zásad týkajících se žen spoustu a samozřejmě se mi je snažil všechny předat. Jedna, která se mi záhy mohla hodit, například zněla: „Nikdy nechoď do baru s manželkou. Znamená to dvojnásobnou útratu a poloviční zábavu.“ Na mysli měl ovšem jen manželku vlastní, to dá rozum. Ale zpět k plánování svatby.

Poté jsme se asi tři hodiny věnovali nepodstatným maličkostem – výběru šampaňského k přípitku, menu na svatební hostině a doprovodným vínům. Na menu, které pro nás, jak doufáme, připraví tamní nebo najatý šéfkuchař, jsme se shodli téměř okamžitě.

První chod

Ústřice

Druhý chod

Consommé Olga

Třetí chod

Dušený losos v mušelinové omáčce

Čtvrtý chod

Kuřecí soté se zeleninou na morku

Pátý chod

Jehněčí v mátové omáčce s ranými brambory

Šestý chod

Punch Romaine

Sedmý chod

Pečené holoubě

Osmý chod

Studený chřest s vinnou omáčkou

Devátý chod

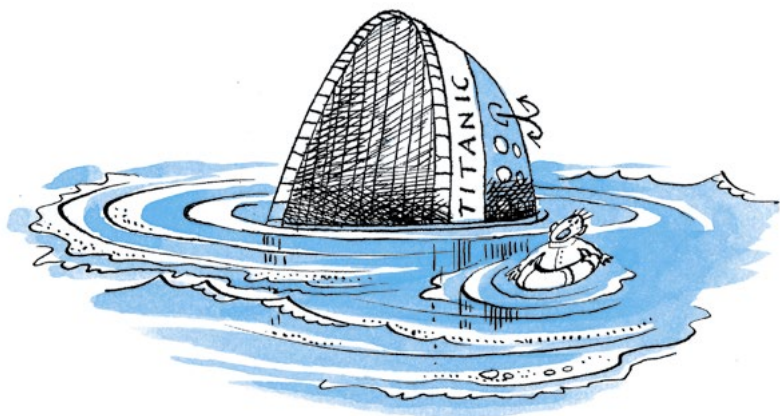
Paštika z husích jater s celerem

Desátý chod

Broskev v želé Chartreuse

Téměř okamžitě jsme se shodli proto, že šlo o privátní menu I. třídy Titaniku ze 14. dubna 1910, tedy ze dne, kdy se potopil, a my si se Sandrou řekli, že pravděpodobnost další katastrofy po stejném menu je statisticky vysoce nepravděpodobná. Jen chřest bude muset být nakládáný, neboť už bude po sezoně, ale u tohoto receptu to nebude zásadní problém. Doprovodná vína jsme také vybrali poněkud mladších ročníků, neboť jsem nechtěl vstupovat do manželství o žebrácké holi.

Pak ovšem nastal zádrhel se šampaňským k přípitku. Sandra pochopitelně vyžadovala svůj oblíbený Krug, a to vzhledem ke slavnostní příležitosti ročníku 1928, který

tak přívětivě vytvořil Joseph téhož příjmení, já však trval na neméně slavném Château Delbeck 1923, mimořádně suchém, jak jsem podotkl, aniž bych zmínil krásnou dceru majitele, jejíž přítomnost při první ochutnávce tohoto skvostu přímo v château pochopitelně silně zvýšila opulentnost zážitku. Manželky nemusí vždy vědět vše, ani ty nastávající ne, ještě by jim bylo líto, že to propásly, a já jsem člověk ve všech směrech ohleduplný.

Souboj šampaňských se poněkud protáhl, ale nakonec jsem zvítězil na celé čáře: bude se podávat Krug 1928, a to ve flétnách Baccarat, které jsem navrhl a které máme oba rádi. Z některých zásad se prostě neustupuje ani nastávajícím, ještě by si na to zvykli.

Můj moudrý otec se vesměs do slovních pútek či rozepří s ženami nepouštěl, jen občas s matkou, ale to pak vždy šlo o nádherný slovní souboj, který si oba užívali. Vzpomí-

nám si, jak se jednou přeli o pojetí Shakespearova Romea a Julie. Praktická matka se rozplývala nad romantickým osudem věčných milenců a obhajovala režisérovo poněkud nasládle melodramatické pojetí, kdežto spíše romantický otec věčně argumentoval, aby zakončil půtku slovy: „Věční milenci! Jemu bylo šestnáct, jí třináct, znali se tři dny a za tu dobu zemřelo úplně zbytečně šest lidí!“

Případné střety s jinými ženami většinou v zárodku utínal nějakým tím dvojsmyslným citátem, který jim buď vyrazil dech, nebo je zcela zmátl.

Jeden příklad za všechny. Otec vstupuje do restaurace s jednou známou s poněkud širokorozchodným pozadím, která už ve dveřích obtížně potlačuje touhu pohádat se s ním o tom, kam si sednout, zda si objednat sifon či minerálku, nebo zda se k jehněčímu více hodí víno z Pauillacu nebo Saint-Émilion. (Podle mne ze Saint-Émilion.) Když nabírá dech, otec jí galantně přidrží pootevřené dveře a praví:

„Jak říká svatý Lukáš, usilujte o to, abyste vešli těsnými dveřmi. Neboť mnoho se vás bude snažit vejít, ale nebudete moci.“

Teď jsem si vlastně vzpomněl ještě na jeden.

Otec kdysi zašel do baru s preludujícím klavíristou s jednou známou, o které věděl, že se též příležitostně věnuje obdobnému muzicírování v jakési noblesní kavárně. Když se přiblížila obsluha, a tedy též chvíle, kdy je nebezpečí nějakého toho drobného konfliktu stran objednání největší, otec rychle otočil hlavu směrem k pianistovi a nevinným hlasem podotkl: